

Tyrjään

Rykmentin

Rintamalehti

N: 375.

U t i s k a t s a u s

10.10.1942 klo 6.

JR 7:n II PATALJOONA

ILMAJÄRVEN KAAKKOISPUOLELLA on saksalaisten hyökkäys johtanut huomattavaan voittoon. 5 ryssän divisioonaa ja 2 tarkka-ampujaprikaattia hajotettiin, sotasaalista saatiin mm. 13 hv:ua, 108 tykkiä, 400 kk-ta, 123 khr.

KONEKIRJOITUSKILPAILUN JÄLKISUUNPLAUS käänsi asiat silleen, että kiertopalkinto lähtikin Siesjärvelle. Mieskohtainen järjestys pysyi samana; joukkuetulokset: 1) III P. 6758 p. 2) I P. 6101 p. 3) RE 6018 p. 4) Erilliskomppaniat 5450 p. 5) II P. 4779 p.

LUOKKAKOEAMMUNNAT aloitetaan tänään. Osanotto kehittyy valtavaksi, kymppisato toivottavasti samaten.

lähetti toissa yönä noin komppanian vahvuisen lähetystön hyvästelemään Kopen poikia, jotka viimeistä yötä pientivät vartiota entisessä etuvartioyhteyksessä. Lähetystö sai osaksi kylmän, osaksi kuumaa vastaanoton korohorojen ja Meren peeston yhtyessä seurusteluun. Ylik. Vilho Korhonen, alik. Levänen ja muut 10.K:n kenslemannit tarjoilivat vieraille nikkeliä, ja kun aamu koitti, havaittiin esteellä luutnantti Vasili Drøzdoff ja neljä tavallista ryssää lepoasennossa. Ei näy Aholan kaimapojista olevan vastusta III Patl:lle.

"HIUKAN KYRISTYN, niin bunkkeri on valmis ja hikirei'istä tähytys", sanoi luutnantti Tujunen (rykmentin pienin mies) saatuaan Keski-Kannaksen suurimman kypärän päähänsä.

" O n p a t ä ä l l ä y l e n n u o r i a p o i k i a " ,

ihmetteli rva Aleksandra Martinova vänr. Uusitalon joukkueen vartiomiesten nuoruutta. Ja meikäläiset puolestaan taisivat lievästi hekin ällistyä nähdessään pienen, kylmästä värisevän mummuihmisen liikuskelevan esteen takana tarkasti miinoja pälyen. "Holodna?" kysyi stm. Veikkolainen mummulta. "Kyllä on", vastasi tämä murteellisella suomenkielellä.

Niin, Marttisen Santran kotikylässä puhuttiin vielä 30 vuotta sitten parhaimmasta suomea. Santran isä oli ryssä, äiti inkeriläinen Maria Heinonen. Nainen miehensä vangittiin talvisodan aikana ja vietiin Uralille pakkotöihin. Viime talvena Santra valmisti kranaatteja Vasiljevskin tehtaassa. Se oli hirveätä aikaa. "Viikossa kuoli miljoona ihmistä", väitti Santra tietävänsä. Kadulla virui joukottain ruumiita, joita kukaan ei jaksanut haudata. Santran työtoveri näki omin silmin, miten nainen leikkeli pehmeitä paloja kadulle kuolleesta miehestä. Ainoana muonana oli 125 gr. leipää. Santrakin sairasti kaksi kuukautta nälkähöyryä mutta jäi henkiin. "Ensi talvesta voi tulla yhtä kamala enkä enää kestä sitä toistamiseen. Siksi läksin pois", sanoi Santra.

Kesäkuussa Santra komennettiin 15 muun naisen kanssa linnoitustöihin Suomen rintamalle, viimeksi Nakaraan eli Elisavetinkaan (Ohdan tien päähän). Työssä pidettiin klo 8 - 19. Joka tunti oli 10 minuutin tauko ja klo 13.00 - 13.30 ruokailutauko. Naiset, joista useimmat ovat 19 - 22 vuoden ikäisiä, asuvat korsuissa, joissa on kamiina mutta ei mitään valovehkeitä. Leipää riittää, mutta muu muona on yhtä tyhjän kanssa. Joskus saadaan huonoa kalaa, lihaa ei koskaan, ei myöskään sokeria, jonka sijasta annetaan 900 gr. karamellejä kuussa.

Montunkaivuunaiset ovat yhtä innostuneita sotaan kuin puna-armeijalaisetkin. "Suotta ne räökkäävät meitä täällä, eivät nämä auta kumminkaan, kun suomalaiset tulevat", he puhuvat keskenään. Puna-armeijalaiset käyvät ahkerasti lohduttamassa tyttöjä. (Lapsia ei motissa kuitenkaan enää synny kuin poikkeustapauksissa.) Kun sienet ja marjat loppuivat takamaastosta, kutsuivat sotilaat tyttöjä etulinjaan, missä niitä vielä oli. Sillä pelillä pääsi 45-vuotias Santrakin hipsimään iltahämärissä ei-kenenkään-maalle.

Merkillinen juttu on, että Leningradissa kuuluu toimivan yksi kirkko, joka aina on tupaten täynnä rukoilevaisia. Kysyimme, miten Santra luulee sodan päättyvän. "Tämä sota loppuu siihen, että bolshevikit häviävät Venäjältä pois", kuului varma vastaus.

2.Kpk. 3652. Val.ups.